

Miljøbeskyttelse kræver ordentlig lovgivning

af lektor Peter Pagh, Kbh.'s Universitet

Weekendavisen den 17-23. november bragte en dybtgående analyse om administration og lovgivning vedrørende sprøjtemidler fra 1979 og frem til i dag. Artiklen drejede sig især om vurdering af de såkaldt gamle sprøjtemidler, der var godkendt før 1979-loven, og hvor myndighederne i flere omgange har måttet konstatere, at der savnedes retsgrundlag for den vurdering man havde igangsat. Artiklen slutter med at påpege, at også det seneste lovforslag om ændring af regler om revurdering af sprøjtemidler giver anledning til en række betænkeligheder i forhold til EU-retten og i forhold til den almindelige retssikkerhed.

Det er naturligvis et alvorligt problem. Miljø- og energiminister Svend Auken har da også i Weekendavisen den 24-30. november reageret på artiklen, der efter Aukens opfattelse må betegnes som en »skævert«. Det er ud fra Aukens indlæg ikke muligt at vurdere, om Auken herved også mener, at det ikke er af almindelig interesse at få belyst, at der over en længere årrække har været problemer med at sikre lovligheden i forvaltningen på et retsområde som sprøjtemidler. Det er tilstrækkeligt at konstatere, at Auken ikke gendriver denne del af artiklens oplysninger.

Tilbage er Aukens ærinde, som mest synes at dreje sig om det nyligt fremsatte forslag til lovændring og baggrunden herfor, der i følge Auken får en misvisende fremstilling i Weekendavisens artikel.

For det første afviser Auken, at gennemførelsen af den såkaldte forbudslov i 1994 var begrundet i, at Miljøstyrelsen var træt af at få sine vurderinger underkendt. Jeg skal helt undlade at forsøge at udfinde skjulte motiver bag lovændringen og nøjes med at konstatere, at Auken begrundet sin opfattelse med, at »i ingen af de sager Miljøklagenævnet afgjorde inden lovændringen blev styrelsens afgørelse underkendt af ankenævnet«. Dette udsagn er nemlig kun sandt i den forstand, at Miljøstyrelsen i januar 1993 trak alle ankesager fra

Miljøklagenævnet tilbage, hvorfor nævnet naturligvis ikke kan siges at have underkendt styrelsen. Årsagen hertil var, at miljøministeren i november 1992 måtte meddele Folketinget, at »kriteriedokumentet (hvorefter man foretog revurdering af sprøjtemidler) er af en sådan karakter, at det formentlig skulle have været notificeret, før det kunne lægges til grund for afgørelser«. Videre fremgår, at »det kan ikke afvises, at virkningen af manglende notifikation er, at det pågældende dokument anses for ugyldigt, og at de afgørelser, der er truffet med henvisning til det, også må anses for at være ugyldige«. Frem til 1994 var lovgrundlaget for revurdering derfor ikke i orden.

Hvad angår de EU-retlige problemer, får man med Aukens indlæg indtryk af, at der er tale om historiske problemer, idet Miljøstyrelsen i følge Auken siden 1993 »konsekvent [har] udført risikovurderinger [...] på grundlag af direktivet«, herved menes direktiv 91/414 om plantebeskyttelsesmidler. Så enkel er sagen nu ingenlunde.

For de første er de »de ensartede principper« for godkendelse af plantebeskyttelsesmidler efter direktiv 91/414 nærmere fastlagt i direktiv 94/43, der skulle være gennemført i dansk ret den 1. september 1995. Godt nok angives i Miljøstyrelsens rammer for vurdering af plantebeskyttelsesmidler fra 30. august 1994, at de overordnede regler for ensartede principper i direktiv 91/414 skal »overholdes«, men om de nærmere kriterier fastlagt i direktivet fra 1994 anføres side 34, at »de i de ensartede principper foreslåede kvotienter [for miljømæssige sikkerhedsfaktorer] slet ikke [kan] accepteres«.

Dette kan sammenholdes med, at det i direktivet fra 1994 anføres, at reglerne skal »sikre, at medlemsstaterne, når de træffer beslutning om plantebeskyttelsesmidler, anvender kravene i artikel 4, stk. 1, litra b)-e) i nævnte direktiv på ensartet måde«. Så vidt jeg kan bedømme, er der her et problem. Et problem der understreges af, at Miljøstyrelsens rammer for vurdering